

WIJ WILLEM ALEXANDER,
BIJ DE GRATIE GODS,
KONING DER NEDERLANDEN,
PRINS VAN ORANJE-NASSAU,
ENZ. ENZ. ENZ.

Ontwerpbesluit van [[]]

houdende tijdelijke regels voor een experiment met een vervroegde no-riskpolis
(Tijdelijk besluit experiment vervroegde inzet no-riskpolis Ziektewet)
Op de voordracht van Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van
[[Datum openlaten]], nr. [[nr invullen]];

Gelet op artikel 82a, eerste lid, aanhef en onderdeel k, en tweede lid, van de Wet
structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen;

De Afdeling advisering van de Raad van State gehoord (advies van);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Sociale Zaken en
Werkgelegenheid van [niet invullen],

HEBBEN GOEDGEVONDEN EN VERSTAAN:

Artikel 1. Begripsbepalingen

In dit besluit wordt verstaan onder:

UWV: het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen;

Werknemer: de verzekerde, bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdelen b, c en d, van
de ZW;

ZW: de Ziektewet.

Artikel 2. Doelstelling experiment

Bij wijze van experiment als bedoeld in artikel 82a, eerste lid, van de Wet structuur en
uitvoeringsorganisatie werk en inkomen, wordt met het oog op onderzoek naar de
effectiviteit van de vervroegde verstrekking van ziekengeld als bedoeld in artikel 29b
van de ZW, afgeweken van het bepaalde in dat artikel overeenkomstig de artikelen 3, 4
en 5.

Artikel 3. Doelgroep en recht op ziekengeld

1. Het UWV kan, in zoverre in afwijking van de artikelen 29b en 29d van de ZW,
ambtshalve besluiten dat de werknemer recht heeft op ziekengeld over perioden van
ongeschiktheid tot werken wegens ziekte die zijn aangevangen in de vijf jaren na
aanvang van de nieuwe dienstbetrekking, indien de werknemer voorafgaand aan de
aanvang van de dienstbetrekking:

- gedurende een tijdvak van ten minste 52 weken ongeschikt was tot het verrichten
van zijn arbeid als bedoeld in artikel 19, eerste lid, van de ZW; en
- geen werkgever heeft jegens wie hij, bij ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid
wegens ziekte, zwangerschap of bevalling, recht heeft op loon als bedoeld in artikel 629
van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek, dan wel aanspraak heeft op bezoldiging op
grond van artikel 76a, eerste lid, van de Ziektewet.

2. Voor de toepassing van dit artikel

zijn de artikelen 19, vierde lid, 19aa, vierde lid, 29, derde, vierde, vijfde en tiende lid, en 29b, vijfde, zesde, en tiende lid, van de ZW, van overeenkomstige toepassing.

Artikel 4. Uitsluiting deelname

Het UWV neemt het besluit, bedoeld in artikel 3, eerste lid, niet, indien:
dat besluit reeds is genomen voor:

- a. ten hoogste 1250 werknemers die minder dan 35% arbeidsongeschikt zijn; en
- b. ten hoogste 1250 werknemers die meer dan 35% arbeidsongeschikt zijn.

Artikel 5. Financiering

1. Het Rijk voorziet in de middelen tot dekking van de uitgaven verbonden aan dit besluit.
2. Het UWV beheert en administreert afzonderlijk de middelen, bedoeld in het eerste lid.
3. Artikel 115, eerste lid, onderdeel e, van de Wet financiering sociale verzekeringen, is van overeenkomstige toepassing op de uitkering ingevolge de ziekte van de werknemer, bedoeld in artikel 3, eerste lid.

Artikel 6. Inwerkingtreding

1. Dit besluit treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.
2. Dit besluit vervalt vijf jaar na de dag van inwerkingtreding, met dien verstande dat dit besluit van toepassing blijft op het recht op ziekingeld, bedoeld in artikel 3, eerste lid.

Artikel 7. Citeertitel

Dit besluit wordt aangehaald als: Tijdelijk besluit experiment vervroegde inzet no-riskpolis Ziektewet.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

De Minister van Sociale Zaken
en Werkgelegenheid,

L.F. Asscher

NOTA VAN TOELICHTING

In dit "Tijdelijk besluit experiment vervroegde inzet no-riskpolis Ziektewet" is geregeld dat, bij wijze van experiment, tijdelijk afgeweken mag worden van een aantal wettelijke bepalingen met betrekking tot de inzet van de no-riskpolis, om te onderzoeken of de inzet van de vervroegde no-riskpolis de arbeidsparticipatie van vangnetters – waaronder (ex-)kankerpatiënten – bevordert.

Er zijn nu (ex-)kankerpatiënten niet aan het werk terwijl zij wel graag aan de slag zouden willen. Als hun (tijdelijke) arbeidsovereenkomst afloopt tijdens ziekte, hebben deze mensen doorgaans recht op ziekgeld, op grond van de Ziektewet (hierna: ZW). Dit geldt ook voor diegenen die werkloos zijn en ziek zijn geworden, terwijl zij een uitkering op basis van de Werkloosheidswet (hierna: WW) hebben. Tijdens en na hun herstel is het voor deze personen vaak lastig om weer werk te vinden. Een oorzaak hiervan lijkt gelegen in de omstandigheid dat werkgevers – als zij op de hoogte zijn van het ziekteverleden van deze personen – geen arbeidsovereenkomst met deze personen aan durven gaan, vanwege het financiële risico dat zij lopen ingeval van ziekte van hun werknemers. Een no-riskpolis zou dan soelaas kunnen bieden. Op grond van de huidige wet- en regelgeving bestaat nu echter geen aanspraak op een no-riskpolis tijdens de eerste twee ziektejaren.

In zijn brief van 10 juli 2015 heeft de Minister van SZW toegezegd om samen met het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (hierna: UWV) te onderzoeken of een experiment voor (ex-)kankerpatiënten juridisch en uitvoeringstechnisch mogelijk is. Deze verkenning heeft uitgewezen dat een dergelijk experiment voor deze specifieke groep niet uitvoerbaar is voor UWV, wegens organisatorische en uitvoeringstechnische redenen. Daarom heeft de regering besloten om de doelgroep van het experiment te verbreden naar alle ZW-gerechtigden die geen werkgever meer hebben, ongeacht de diagnose: de zogenoemde "vangnetters" zonder werkgever. Dit heeft de Minister van SZW toegelicht in zijn brief van 8 april 2016. Op basis van het experiment verwacht hij vast te kunnen stellen of door vervroegde inzet van de no-riskpolis deze mensen eerder en vaker aan het werk zullen komen dan vangnetters die in de reguliere situatie geen gebruik kunnen maken van de no-riskpolis.

1. Achtergrond en doel experiment

De directe aanleiding voor onderhavig besluit is de aanbeveling door de werkgroep Kanker & Werk om een experiment te starten met de no-riskpolis. Deze werkgroep is ingesteld naar aanleiding van het verzoek van het Kamerlid Van Weyenberg (D66), aan de Minister van SZW, om met een actieplan te komen voor de arbeidsmarktpositie van mensen die kanker hebben of die kanker hebben gehad.

In de werkgroep zijn alle stakeholders vertegenwoordigd die betrokken zijn bij verzuimbegeleiding en re-integratie tijdens de eerste twee ziektejaren: sociale partners, patiëntenverenigingen, wetenschappers, UWV, OVAL (koepel van re-integratiebedrijven en arbodienstverleners), Verbond van Verzekeraars, alsmede de beroepsverenigingen van bedrijfsartsen, verzekeringsartsen en arbeidsdeskundigen. Deze werkgroep heeft in kaart gebracht wat nodig is om deze mensen aan de slag te krijgen en te houden.

De werkgroep signaleert dat het moeilijk is voor (ex-)kankerpatiënten die geen werkgever meer hebben – bijvoorbeeld omdat hun tijdelijke contract is geëindigd tijdens

hun ziekteperiode – om weer werk te vinden bij een andere werkgever. Om de arbeidsmarktpositie van deze mensen te verbeteren, heeft de werkgroep geopperd om voor hen een no-riskpolis in het leven te roepen. De werkgroep veronderstelt dat, door het wegnemen van het risico (van loondoorbetaling bij ziekte) bij de werkgever, de kans op het verkrijgen van werk voor deze personen wordt vergroot; potentiële werkgevers zouden hierdoor over de streep worden getrokken om een dienstverband met hen aan te gaan. Bij een no-riskpolis betaalt UWV immers het ziekengeld. Hierdoor wordt de werkgever financieel gecompenseerd voor zijn financiële lasten ingeval van ziekte van zijn werknemer.

Eenzijds onderschrijft de regering het beoogde gevolg: het aan het werk helpen van (ex-)kankerpatiënten, die kunnen en willen werken. Anderzijds wordt de prikkel voor een werkgever weggenomen om zich in te spannen voor re-integratie, nu hij zelf dit risico niet meer hoeft te dragen. Bovendien past een specifiek instrument dat aan een bepaalde ziektediagnose is gerelateerd niet goed binnen het huidige beleid dat generiek van aard is.

Om te onderzoeken of een vervroegde inzet van de no-riskpolis van meerwaarde is bij het verkrijgen van werk, zal de regering – gelet op vorenstaande – een experiment inrichten gericht op *alle* vangnetters zonder werkgever. Doordat een werkgever geen financieel risico loopt als deze persoon ziek wordt, wordt er een drempel voor werkgevers weggenomen. Door middel van dit experiment zal de hypothese onderzocht worden dat de vervroegde inzet van de no-riskpolis de kans op het verkrijgen van werk voor deze groep wordt vergroot.

2. Inhoud experiment

De no-riskpolis is geregeld in de artikelen 29b en 29d van de ZW. Het UWV neemt dan in feite de loondoorbetalingsverplichting van de werkgever over door ziekengeld uit te betalen.

Op basis van artikel 29b van de ZW is inzet van de no-riskpolis mogelijk voor een beperkt aantal groepen, die nauw in de wet omschreven zijn. Dit past bij het uitgangspunt dat re-integratie-instrumenten in het algemeen en de no-riskpolis in het bijzonder, selectief en gericht dienen te worden ingezet. Het verstrekken van een no-riskpolis betreft werknemers met een (gepercipieerd) hoog verzuimrisico als gevolg van ziekte. Een voorbeeld hiervan zijn werknemers die onmiddellijk voorafgaand aan een dienstbetrekking recht hadden op een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA). Voorts geldt de no-riskpolis onder andere ook voor werknemers van wie, na afloop van de wachttijd voor de Wet WIA (in de regel na de eerste twee ziektejaren), in het kader van de WIA-beoordeling, is vastgesteld dat zij minder dan 35% arbeidsongeschikt worden geacht (de zogenoemde 35-minners). Het vorenstaande impliceert dat de no-riskpolis ook nu al ingezet kan worden bij (ex-)kankerpatiënten, namelijk na twee jaar ziekte, na de WIA-beoordeling.

Vangnetters zonder werkgever

De doelgroep van het experiment bestaat uit personen – ongeacht de diagnose – die geen werkgever (meer) hebben en die aanspraak maken of hebben gemaakt op ziekengeld, op grond van de ZW: de zogenoemde “vangnetters”.

Het gaat dan om personen van wie de (tijdelijke) arbeidsovereenkomst is afgelopen tijdens ziekte ("eindedienstverbanders") en personen met een WW-uitkering die ziek zijn geworden tijdens werkloosheid. Deze groepen zijn kwetsbaarder dan zieke werknemers die in dienst zijn van een werkgever. Vangnetters hebben immers geen werkgever meer die verantwoordelijk is voor hun re-integratie en hen daarbij helpt; zij zijn aangewezen op het vinden van werk bij een andere werkgever.

Concreet betekent dit dus dat iemand die ziek uit dienst is gegaan bij een werkgever, een WW-gerechtigde, een tijdelijke contractant of een uitzendkracht in aanmerking komen voor een no-riskpolis ingeval van ziekte als zij in dienst treden bij een werkgever. Wanneer deze persoon binnen vijf jaar na indiensttreding uitvalt wegens ziekte, heeft hij aanspraak op ziekgeld op grond van de ZW.

Zieke werknemers die een (dienstverband met een) werkgever hebben, vallen buiten de doelgroep. Zij blijven onder de civielrechtelijke loondoorbetalings- en re-integratieplicht van hun werkgever vallen en komen niet in aanmerking voor vervroegde inzet van de no-riskpolis.

Na 52 weken

De regering wil het uitgangspunt van een gerichte en selectieve inzet van de no-riskpolis handhaven. Door het experiment te beperken tot vangnetters die 52 weken ziek zijn geweest, blijft de no-riskpolis een selectief re-integratie-instrument en gereserveerd voor langdurige ziektegevallen.

Ook wegens uitvoeringstechnische redenen heeft de regering gekozen voor de periode van 52 weken. Dit sluit aan bij de Eerstejaars Ziektewetbeoordeling (EZWb). Bij de EZWb vindt een onderzoek plaats door de verzekeringsarts en de arbeidsdeskundige van UWV. Daarbij beoordeelt UWV of de ZW-gerechtigde in staat is om algemeen geaccepteerde arbeid te verrichten en daarmee ten minste 65% van zijn maatmaninkomen te verdienen. Als de betrokkene meer dan 65% van zijn maatmaninkomen kan verdienen, dan wordt het recht op ziekgeld beëindigd.

Ook als uit dit onderzoek blijkt dat de betrokkene weer arbeidsgeschikt is – omdat de verzekerde in staat wordt geacht om met algemeen geaccepteerde arbeid, waartoe de verzekerde met zijn krachten en bekwaamheden ook in staat is, ten minste 65% van zijn maatmanloon te verdienen – valt de betrokkene onder het experiment. De reden hiervoor is dat, als iemand minder dan 35% arbeidsongeschikt is, werkgevers mogelijk terughoudend zijn om deze persoon in dienst te nemen, als zij op de hoogte zijn van het feit dat de betrokkene ziek is of is geweest, bijvoorbeeld vanwege kanker. De personen die na deze beoordeling meer dan 35% arbeidsongeschikt worden geacht – en hun uitkering op grond van de ZW dus wordt voortgezet – vallen eveneens onder de doelgroep.

3. Onderzoeksopzet, evaluatie, en verwerking van persoonsgegevens

Onderzoeksopzet, omvang en duur

Om betrouwbare uitspraken te kunnen doen over het effect van een eerdere inzet van de no-riskpolis, is er naast de deelnemers aan het experiment (de experimentele groep) ook een controlegroep nodig. Beide groepen zullen willekeurig geselecteerd worden door UWV op basis van het burgerservicenummer. Met deze werkwijze wordt bereikt dat de effecten van het experiment zo nauw mogelijk in kaart kunnen worden gebracht. Hoewel

hiermee in principe (kortstondig) gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, vindt de regering dit gerechtvaardigd omdat enkel op deze wijze de effecten van dit experiment kunnen worden gemeten.

Daarnaast zijn om het effect betrouwbaar te kunnen meten substantiële groepen nodig:

- 1.250 personen die meedoen aan het experiment en waarvan de EZWb uitwijst dat zij minder dan 35% arbeidsongeschikt zijn;
- 1.250 personen waarvan de EZWb uitwijst dat zij minder dan 35% arbeidsongeschikt zijn die deel uitmaken van de controlegroep;
- 1.250 personen die meedoen aan het experiment waarvan de EZWb uitwijst dat zij meer dan 35% arbeidsongeschikt zijn;
- 1.250 personen waarvan de EZWb uitwijst dat zij meer dan 35% arbeidsongeschikt zijn en die deel uitmaken van de controlegroep.

Hierdoor zal het enige tijd duren voordat het aantal benodigde personen is bereikt en het experiment is gevuld. Gelet op artikel 82a, derde lid, van de Wet SUWI, kan de looptijd juridisch gezien maximaal vijf jaar bedragen. In de praktijk kan het besluit echter eerder uitgewerkt zijn, wanneer de benodigde aantallen eerder behaald worden. Naar verwachting is dit aantal binnen een jaar na de dag van inwerkingtreding van onderhavig besluit bereikt.

Monitor en evaluatie

Een extern onderzoeksbureau zal het experiment monitoren en evalueren. Met periodieke metingen (kwantitatief en kwalitatief) zal het onderzoeksbureau nagaan of met de vervroegde inzet van de no-riskpolis de doelstelling wordt bereikt en of dit kosteneffectief is. Met andere woorden: of het instrument van meerwaarde is bij het verkrijgen van werk. Ook zal onderzocht worden of eerdere inzet van de no-riskpolis effecten heeft voor (ex-)kankerpatiënten.

Hierbij wordt onder meer gekeken welk dienstverband de rechthebbende krijgt aangeboden, en de periode die ligt tussen het verstrekken van de no-riskpolis en het aangaan van een (nieuw) dienstverband.

Na de looptijd van dit experiment zal onderzocht worden of de vervroegde inzet van de no-riskpolis effectief is. De uitkomst van het onderzoek wordt toegestuurd aan de Staten-Generaal. Bij die gelegenheid zal de Minister van SZW ook zijn standpunt inzake de voortzetting – anders dan als experiment – van de inzet van de vervroegde no-riskpolis uiteenzetten.

Verwerking persoonsgegevens

Een extern onderzoeksbureau zal de monitoring en evaluatie van het experiment op zich nemen. Om ervoor te zorgen dat het onderzoeksbureau kan beschikken over relevante gegevens van UWV, zal SZW (als verantwoordelijke in de zin van de Wet bescherming persoonsgegevens) UWV formeel vragen zijn medewerking te verlenen op basis van artikel 5.14 van de Regeling SUWI. Voorts zal SZW een bewerkersovereenkomst afsluiten met het onderzoeksbureau waarin afspraken worden vastgelegd over het zorgvuldige gebruik van persoonsgegevens.

PIA

Gezien de aard van dit voorstel is in de fase van beleidsontwikkeling een Privacy Impact Assessment (PIA) uitgevoerd. Met behulp hiervan is de noodzaak van gegevensverwerking bekeken en is op gestructureerde wijze de implicaties van de maatregel op gegevensbescherming in kaart gebracht. Hierbij is aandacht besteed aan de beginselen van gegevensminimalisering en doelbinding, het vereiste van een goede

beveiliging en de rechten van de betrokkenen. Om kwantitatieve uitspraken over dit experiment te kunnen doen zijn gegevens nodig van de deelnemers op het gebied van arbeidsmarkt en gezondheid. Het externe onderzoeksbureau, dat gegevens ontvangt om het onderzoek uit te voeren, zal daar zeer zorgvuldig mee om moeten gaan en deze gegevens beveiligen. Hier wordt aandacht aan besteed bij de aanbesteding voor het onderzoek. Tevens zal dit worden opgenomen in de bewerkersovereenkomst, die met het onderzoeksbureau gesloten zal worden.

4. Administratieve lasten en financiële gevolgen

Administratieve lasten

Uitgangspunt bij de opzet van dit experiment is onder andere geweest om de uitvoeringsprocessen van UWV zo min mogelijk te belasten en zoveel mogelijk aan te sluiten bij bestaande processen. Mede daarom is ook aangesloten bij het moment van de EZWb. Na de EZWb stuurt UWV een beschikking aan de betrokkene met de uitkomst van deze beoordeling. Bij die beschikking zal het UWV tevens (ambtshalve) kunnen beschikken dat de werknemer voor een (vervroegde) no-riskpolis in aanmerking komt.

Het gevolg voor werkgevers van dit experiment is dat zij, als zij een persoon uit de doelgroep in dienst nemen, niet financieel verantwoordelijk zijn ingeval van ziekte van deze werknemer; de werknemer komt immers in aanmerking voor vervroegde inzet van de no-riskpolis. Hiervoor is het nodig dat de werkgever op het formulier waarin hij een Ziektewetuitkering aanvraagt aangeeft dat de desbetreffende werknemer onder het vangnet van de ZW valt. Dit is de werkwijze zoals die nu ook al geldt voor werkgevers. De extra administratieve lasten voor werkgevers zijn dan ook verwaarloosbaar.

Voor werknemers is er evenmin sprake van een toename van de administratieve lasten als gevolg van het experiment. Het UWV zal namelijk ambtshalve beschikken over het recht op vervroegde inzet van de no-riskpolis, waardoor de werknemer geen aanvraag hoeft te doen. Daarnaast heeft het UWV al alle benodigde gegevens om tot de beschikking te komen, waardoor het niet noodzakelijk is dat de werknemer gegevens aan het UWV overlegt.

Uitkeringslasten

Het experiment leidt tot extra uitkeringslasten voor de ZW. Omdat het een experiment betreft zijn de uitgaven beperkt en incidenteel. Er zijn structureel geen extra uitgaven.

Tabel 1: ZW-uitgaven totaal (* 1 dzd €)

	2017	2018	2019	2020	2021
ZW-uitgaven	200	450	300	100	100

Uitvoeringskosten PM

5. Ontvangen commentaren

PM

1. U-toets,
2. t-toets,
3. internetconsultatie
4. advies AP

Artikelsgewijs

Artikel 1 (begripsbepalingen)

In dit artikel zijn enkele begripsbepalingen opgenomen die verschillende malen in dit besluit worden gebruikt. Voor wat betreft de begripsbepaling van 'werknemer' is gekozen om nader te omschrijven welke werknemer bedoeld wordt in dit besluit, anders dan de algemene begripsbepaling in artikel 1, onderdeel k, van de Wet SUWI. Met het begrip werknemer wordt in dit besluit specifiek bedoeld de verzekerden, bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdelen b tot en met d, van de ZW. Met deze keuze wordt voorkomen dat de werknemer die recht heeft op ziekengeld op grond van artikel 29, tweede lid, onderdelen e (orgaandonatie), f (zwangerschap of bevalling) of g (de 'reguliere' no-riskpolis), in aanmerking komt voor de vervroegde no-riskpolis.

Artikel 2 (doelstelling)

In dit artikel is de doelstelling van het experiment opgenomen. De doelstelling is om te onderzoeken of een vervroegde inzet van de no-riskpolis voor de specifieke doelgroep van het experiment effectief is. De vervroegde inzet van de no-riskpolis is effectief indien objectief gezien meer personen in de doelgroep (sneller) weer een dienstverband krijgen aangeboden.

In dit artikel, tezamen met artikel 3, komt ook tot uiting waar dit besluit afwijkt (van de artikelen 29b en 29d) van de ZW. Hoewel artikel 29b (en artikel 29d) een limitatieve opsomming behelst van de personen aan wie een no-riskpolis kan worden verleend, wordt aan die limitatieve opsomming tijdelijk een groep toegevoegd. In zoverre is er dus sprake van een afwijking van de genoemde artikelen.

Artikelen 3 en 4 (doelgroep & recht op ziekengeld en uitsluiting deelname)

In artikel 3 is de doelgroep van dit besluit opgenomen. De persoon die in aanmerking komt voor een vervroegde no-riskpolis is wegens ziekte voor ten minste 52 weken ongeschikt geweest tot het verrichten van zijn arbeid, vanaf het moment dat hij ongeschikt werd. Tevens heeft de persoon geen lopende dienstbetrekking meer op het moment dat de EZWb plaatsvindt. Zie voor een nadere toelichting op de doelgroep hoofdstuk 2 van het algemeen deel van deze nota van toelichting.

In het tweede lid van artikel 3 zijn enkele bepalingen van de ZW van overeenkomstige toepassing verklaard op artikel 3. Daarmee wordt bereikt dat voor de vervroegde no-riskpolis tevens gaat gelden dat voor ziekte mede wordt verstaan 'gebreken' (artikel 19, vierde lid), dat voor het tijdvak van 52 weken ongeschikt zijn tot het verrichten van arbeid tijdvakken kunnen worden samengeteld (artikel 19aa, vierde lid), welke dag als eerste dag van de ongeschiktheid tot werken wordt aangemerkt (artikel 29, derde lid), het recht op ziekengeld in combinatie met het bereiken van de pensioensgerechtigde leeftijd (artikel 29, vierde lid), de maximale uitkeringsduur van het ziekengeld (artikel 29, vijfde en tiende lid), hoe hoog het recht op ziekengeld is indien de werknemer (wederom) ongeschikt wordt door ziekte (artikel 29b, vijfde en zesde lid) en wanneer het UWV een verklaring verstrekt als bedoeld in artikel 29b, tiende lid.

Het UWV kan ambtshalve beschikken dat de werknemer in aanmerking komt voor de vervroegde no-riskpolis. Het wordt daarin gelimiteerd in aantallen.

Artikel 5 (financiering)

In dit artikel is, overeenkomstig artikel 82a, tweede lid, onderdeel c, van de Wet SUWI, de financieringswijze van dit experiment bepaald. De financiering vindt plaats uit het Arbeidsongeschiktheidsfonds, op gelijke wijze als de 'normale' no-riskpolis. Het Rijk voorziet in de middelen die nodig zijn voor dit besluit, welke (afzonderlijk) door het UWV worden beheerd.

Artikel 6 (inwerkingtreding)

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 januari 2017. Zoals aangegeven vervalt dit besluit in ieder geval vijf jaar (zie artikel 82a, derde lid, van de Wet SUWI) na de dag van inwerkingtreding. Echter is dit nogmaals expliciet opgenomen in het voorgestelde tweede lid, om daarnaast te bepalen dat het besluit van toepassing blijft op de reeds door artikel 3 ontstane no-riskpolis. Hiermee wordt met name voorkomen dat, indien er sprake is van een vervroegde no-riskpolis (bijvoorbeeld afgegeven op 1 februari 2018) en de werknemer wordt ongeschikt tot het verrichten van zijn arbeid wegens ziekte (bijvoorbeeld op 1 juli 2022), er geen recht op ziekingeld bestaat, omdat dit besluit reeds is vervallen.

De Minister van Sociale Zaken
en Werkgelegenheid,

L.F. Asscher